

ALBERT SWANN

© Charlie Greenberg, 2017

ISBN: 978-80-88091-41-7

Vydavatelství Charlie Greenberg

Jména postav a organizací jsou smyšlená. Děj knihy se nezakládá na skutečných událostech. Autor nenese odpovědnost za jakékoliv činy napodobující události z této knihy.

Albert Swann je australským velvyslancem ve studeném Stockholmu. Je skvělý diplomat, obratně zvládající lži druhých a přetvářku na mistrovské úrovni. Večer však nechodí na večírky sprátených ambasad popíjet drinky a otupovat hrany mezinárodních vztahů. Vydává se do centra dění utrpení, bolesti a traumat žen, které se samy nemohou bránit. Vyhledává příští oběti krutých a vynalézavých násilníků, aby je zastavil, než dojde k nejhorsímu. Albert je nelítostný, nevybíravý a neúplatný. Dává ženám možnost oplatit násilníkům krutost a následně jim umožní nepozorovaně zmizet.

Kdybyste ho náhodou potkali, zaujmou vás jeho svérázné názory na spravedlnost a zákon. Nepřehlédnete ani jeho oddanost svému cíli. Když sáhnete do jeho lednice, najdete v ní otevřenou lahev whiskey, někde v bytě pistoli s tlumičem, slušivé brýle s kamerou a nepřeberné množství oblečení pro ženy, které ještě nikdo nenosil.

Kdybyste se ho zeptali, proč to dělá, odpověděl by vám, že nesnáší násilí. A kdybyste se zeptali, proč sám násilí vytváří, odpověděl by vám, velmi pohotově, že on trpí pár minut, zatímco ženy, které nemají na výběr, budou bez jeho pomoci trpět celý život.

Stojí za to trpět chvíli, abychom zabránili zlým věcem, které se díky nám nestanou? A je to naše volba nebo povinnost?

...než si rozmyslíte odpověď, přečtěte si příběh Alberta Swanna.

Aina	7
Tilda	20
Hilga	26
Silvie	36
Karin	40
Sandra	58
Vilma	67
Ruth	73
Laura	87
Amanda	109
Rita	117
Agnete	133
Justina	158
Nora	176
Claire	184

Aina

Rád sedával vzadu, kam světlo z jevištních světel nenabízelo žádný výhled účinkujícím. Roztomilý kabaret amatérů v básnění byl jednou z mála věcí, která na chladném severu prohřeje na kost prochladlé tělo. Zvláště, když na takovou zimu nebyl zvyklý.

Albert Swann byl na velvyslance mladý, sotva přesáhl třicítku. Na krátko střižené vlasy nepodléhající strojené módě vyholování na boku a přehazovačky s mohutnou voskovanou vlnou, tmavé klidné oči, sympatický nos s malou bambulkou na konci a plné, věčně okousané rty obrostlé strništěm přitahovaly pohledy dam jako čich včel na zmrzlinu. Vždy elegantně oděný v dlouhém dvouřadém kabátu s koženými rukavicemi, nedbalými džíny a precizně naleštěnými botami stálo za shlédnutí. Jiné muže iritoval jeho stoický klid prokládaný mrazivým humorem bez emocí, ženy se mohly zbláznit z jeho lehké chůze rýsující vysportovanou postavu.

Potlesk přerušil zábavné vystoupení mladého muže, pracujícího pro jednu z těch velkých společností s názvem složených z písmen, protože napsat celé jméno bylo příliš neohrabané a nikdo by si to nepamatoval. Na pódium přišla milá něžná dívčina s kudrnatými vlasy a hlasem měkkým, že by si na něm mohlo publikum klidně ustlat a vyspat se dorůžova. Přednášela svou báseň, nutno podotknout naivní a krajně nedospělou, což Albertovi vykouzlilo úsměv na rtech. Bez velkého přemýšlení nad obsahem se nechal konejšit

půvabem nevinátka a do amatérsky roztráštěného rytmu básně si pohupoval nohou.

„Milé,“ pomyslel si, když báseň skončila mladá kráska s kudrnatými vlasy a růžovými líčky od studu, který musela překonat.

Potlesk byl zdaleka největší a hvízdání publika se na chvíli stalo stejně nesnesitelným jako vuvuzely na světovém šampionátu. Moderátor jí předal cenu pro vítěze, představil ji jako Aina a její introvertní srdce se mohlo červenáním na tvářích rozskočit do všech stran. Její bezbrannost a čistota přiměly Alberta pohlédnout na hodinky. Jeho luxusní chronografy od švýcarského hodináře vyrobené na míru ukazovaly půl jedenácté večer. Stockholm už mnoho hodin halila tma.

Událost amatérských básníků skončila. Davy se pomalu vydaly pro kabáty, bundy, šály, čepice, rukavice a další ochranné vrstvy před nesnesitelnou zimou.

Velvyslanec Swann zůstal sedět v zadních řadách a vyčkával, než se ostatní vykodrcají, pošlapou si nohy, slušně se navzájem omluví a potom se znovu pošlapou. Měl dostatek času, aby stihl svůj noční program.

Aina se mezitím na jevišti objímala s dalšími amatérskými básníky, kteří jí gratulovali a snažili se ji přesvědčit, aby s nimi ještě povečeřela a že ji potom někdo vezme domů nebo jí zaplatí taxík.

V šatně bylo za deset minut volno. Jeho kabát s rukavicemi, šálou a mahagonovou elegantní hůlkou byly poslední, které čekaly na vyzvednutí. Nervózní šedesátnice mu oproti lístku

vydala ošacení a neodpustila si vlezlou poznámku o opozdilých mladících, kteří si myslí, že na ně čeká celý svět. Albert se usmál, poděkoval, popřál hezkou noc a opustil budovu.

Mrazivý vzduch vdechoval ještě chvíli, než se ukázala parta umělců vyrážejících ze dveří u zákulisí. Mimo Aina se všichni vydali směrem k nejbližší restauraci. Jen kudrnatá vítězka zamířila na druhou stranu směrem k parku Humlagarden. Albert nepozorovaně vyrazil stejným směrem.

Přeběhla přes silnici a vstoupila do parku, kde v noci kamerový systém příliš dobře nefungoval. Nebylo pořádně nic vidět a i kdyby, rozeznat dva sebevíc rozdílné lidi bylo zhora nemožné.

Velvyslanec Swann sledoval, jak děvče nervózně popobíhá parkem, ohlíží se a spěchá. Držel se v dostatečné vzdálenosti, aby jej neviděla. Pokud by přesně Aina věděla, kudy kráčí, měla by šanci jej zahlédnout, strach z nočního přeběhu parkem byl však proti ní. Měla si raději vzít taxík.

„Há,“ ozval se hlas muže s jižanským zabarvením hlasu. „Krásná, krásná.“

Aina předstírala, že muže nevidí. Rychlými kroky se snažila jej obejít. Silné paže černocho ji chytily okolo pasu a přitáhly k sobě. Pevně jí sevřel zápěstí jednou dlaní, zatímco druhou rukou jí vrazil ránu, že málem omdlela. Subtilní a éterická Aina neměla šanci se vysmeknout. Cítila, jak jí ze rtů teče krev. Aby nezačala křičet, chytil jí muž ústa dlaní, takže ucítila pach tabáku a alkoholu. Dlaň vystřídal páchnoucí rouбіk. V tu chvíli se málem dokázala vysmeknout. Ucítila však chlad nože

na svém krku. Ostří se jí nešikovností násilníka zařezalo pod kůži. Krev začala sátat.

Chtěla se bránit, ale neměla jak. Muž ji stáhl do křoví, kde z ní začal rvát sukni. Pokaždé, když se snažila vysmeknout, dostala ránu pěstí do tváře. Zemdlenou a pobitou Aina černochoch zalehl, že se nemohla hýbat a bránit. Sukně, silonky a spodní prádlo rozřezal nožem. Byl tak nadržený, že svou nešikovností pořezal a pobodal kůži Ainy i v klíně. Obnažená a znásilněná bezbranná dívka se začala modlit k Bohu. Plakala a hekala do roubíku. Krev ze rtů a nosu se řinula od bolestivých ran. V klíně, na břicho a na stehnech cítila bodné a řezné rány.

Silák jí rukou přešel chloupky splepené krví v klíně a neudržel se slastnému mlasknutí. Rychle si stahoval kalhoty, aby své testosteronem napumpované dílo dokončil. Aina zavřela oči. Už cítila, že každou vteřinou přijde hrůzný zážitek, který už nikdy nevymaže ze své paměti. Nejhorší chvíle života, bolestivá jizva na jemné duši, kterou už nikdo nikdy neuzdraví.

Černochoch však nepokračoval, ztuhl. Aina pootevřela oči, když cítila, že v klíně není nažhavený přistěhovalec, nýbrž měkká deka.

„Aina, že?“ zeptal se klidný Albert.

„A-ano,“ zakoktala, když si otírala slzy a snažila se pochopit, kdo je její záchránce. Ve tmě mu nebylo vidět do tváře.

„Zakryjte se dekou a postavte se prosím, takhle ležet v parku vám akorát přivodí angínu.“

Aina vstala. Snažila se roztrhané oblečení nasoukat kam patří, aby měla aspoň trochu pocit, že není nahá. Černochoch ležel na zemi svíraje své koleno. Hekal bolestí do zmrzlé trávy parku.

„Co se mu stalo?“ nechápala dívka.

„Představte si,“ začal nehledě na otázku Ainy Albert. „Že by vás teď opravdu znásilnil, že byste neměla na výběr. A kdybyste šla na policii, tyhle kamery v okolí nic pořádného nevidí, takže by vám ani nikdo nepomohl. Jsme navíc v křoví. Jaké by bylo žít s touhle bolestí na duši?“

Aina se postavila vedle Alberta. Prohlížela si sténajícího černochocha. Sahala si na řezné rány a na potlučený obličej, který otékal. Násilník nemohl utéct. Držel se za koleno a vzlykal jako malá holka.

„Co myslíte, Aino?“ zeptal se jí tiše. „Už to nikdy neudělá? Už nikdy nepůjde v noci do parku a nebude sledovat mladou krásnou dívku, aby jí udělal to, co vám? Aby ji bil, řezal nožem, a nakonec bezostyšně znásilnil?“

„Nevím.“

Albert se sehnul ke sténajícímu přistěhovalci. Ze země zvedl dlouhý nůž.

„Víte, co by s tím nožem udělal, kdybyste se příliš bránila?“ pokračoval v otázkách a vysvětlování Albert. „Strčil by vám ho pod krk, až by našel kůži. Jako to udělal vám. Měla byste obrovský strach, přestala se bránit. Pokud ne, dostala byste klidně pěstí, zlomil by vám klidně nos. Je to tak, pane?“ zeptal se černochocha.

Brečící hromotluk přikývl na souhlas.

„Vidíte, Aino? A on to opravdu udělal. K čemu by došlo po aktu násilné hormonu napěchované rádoby lásky?“

Černoch kýval na nesouhlas. Nechtěl odpovídat.

Albert s ledovým klidem hrot hůlky zarazil do bolestivého kolena. Černoch vykřikl bolestí.

„Mlčet nebo zabít. Vědět, kde ty bydlení,“ sípal bolestivě špatnou angličtinou.

„Věděla jste, že o více než osmdesáti procentech znásilnění se vůbec neví, Aino? Právě proto, že přistěhovalci, jako je tenhle, mají velké nože a sem tam někoho opravdu podříznu, že ano?“

Afričan se snažil předstírat, že ne. Z jeho vyděšeného výrazu bylo zcela jasné, že i on už něco takového udělal. Dívka okamžitě pochopila, že mohla být surově znásilněná, a nakonec by ji tady i zbavil života.

„Máte jedinečnou možnost, Aino,“ vyzval ji Albert. „Můžete tady pánovi jeho laskavosti oplatit. Můžete mu udělat cokoliv budete chtít a nebude se moct bránit. Stejně jako vy. Zdá se vám to fér?“

„Oko za oko a zub za zub?“ zeptala se Aina nevěřičně. „Ale vy jste mne zachránil. Proč nezavoláme policii?“

„Za pokus o znásilnění dostane tak tři roky, za dobré chování půjde ven za dva. Víte kolik takových jako on tady běhá. Budou vás hledat.“

„Proč se to muselo stát mě?!“ naštvala se Aina.

„Vidíte tu nespravedlnost?“ zeptal se nespokojeně Swann. „On vás chce znásilnit, ublížil vám a vy z toho máte mít

problémy na celý život. Je to spirála, ze které se jen stěží dostanete ven. Jediná cesta je vzít do rukou spravedlnost.“

„Co mám dělat?“ zeptala se bezradná Aina. „Když mu udělám něco já, chytanou mě.“

„A kdo vás chytne? Vážně vás budou stíhat za to, že jste se bránila při znásilnění?“

Nejste ani první ani poslední žena, které se zastanu před takto hrozným činem. Lidi, jako je on budou dál ničit životy ženám, jako jste vy.“

Černoch hekl a chtěl se postavit na nohy. Albert jej zaobleným koncem hole, vážícím dobrý kilogram, hbitě praštil do roztráštěného kolene. Muž se skácel na zem v bolestivých mukách.

Aina se neudržela a kopla do černocho ležícího na zemi. Ulevila si hned několikrát, než ji Albert zastavil.

„Proč z toho nemám špatný pocit?“ zeptala se nechápavě Aina.

„Protože jste právě poznala, milá Aino, spravedlnost. Teď dokončíme dílo.“

„Nebudeme volat policii? Nebo doktora, nebo...“

„Dejte tomu čas,“ vyzval ji Albert a otočil se na bolestí zemdleného násilníka, jak lupal po dechu. „Narovnej se.“

Muž rozhodně netoužil po další bolesti a úderech do kolene. S velkou námahou a slzami v očích se narovnal.

„Skoro by vám ho bylo až líto, ne?“ zeptal se Albert.

„Na to zapomeňte,“ řekla rozhodně Aina.

„Výborně. Tady jsou pouta, baterka a lihový fix. Tvořte dle uvážení.“

Aina hned pochopila. Afričanovi se podlamovala kolena bolestí, takže s ním nebylo tolik práce. Zůstal připoutaný ke stromu, a protože Ainu téměř znásilnil, měl spadené kalhoty ke kotníkům. K tomu jej silně ozařovala baterka, takže při troše snahy jej uvidí každý kolemjdoucí. Na břicho mu napsala velkým tiskacím písmem, „znásilňuji nevinné ženy.“

„Teď půjdeme pryč, ošetříme vás a zlikvidujeme vše, co by vás mohlo s touhle situací spojit,“ vyzval ji Albert.

„Dobře, jdeme,“ souhlasila Aina.

Než vyšli z křoví společně směrem k zastávce, podal jí Albert kapesník, aby si otřela krev z tváře. Aina si zakrývala obličej, aby ji kamery nemohly vidět. Nastoupili společně do autobusu a celkem čtyřikrát přesedli, než přišli do bytu velvyslance Swanna. Byl jako prázdný, bez televize, bez další elektroniky. Jen sedačka, kuchyně, oddělená toaleta s koupelnou, kam ji vzal ošetřit a malá ložnice. Levný a nepřilíš prostorný byt.

Sundal si klobouk a kabát. Zavěsil je na věšák a obrátil se čelem k Aině v potrhaných šatech. Viděla mu do tváře, ve které byl vidět smutek. Vypadal jako duch, jako by vstal z mrtvých. Sáhl do lednice pro lahev whisky a nalil si dvojitého panáka. Vypil jej na ex.

„Tak se na to podíváme,“ řekl Aině a ukázal jí, aby šla do koupelny. „Ve skříňce vpravo dole jsou náplasti, dezinfekce a obvazy. Ve skříňce naproti jsou ženské šaty všech velikostí a barev. Vezměte si, co se vám bude líbit.“

„Kdo jste a proč to děláte?“ ptala, se, když mu vracela látkový kapesník se zaschlou krví.

„Nesnáším násilí,“ odpověděl tiše. „Nesnáším, jak si lidi ubližují, jak podléhají svým touhám a jsou ochotní druhým ničit život.“

„Tak proč jste mi pomohl?“ nechápala Aina. „A kde jste vzal pouta, baterku a fixu na procházce parkem?“

Albert vytáhl z kabátu pistoli s tlumičem a položil ji na stůl před sebou. Koutkem oka se podíval po zachráněné dívce.

„Někdy věci nejdou tak dobře, jako dnes,“ opět řekl zcela mimo otázku dívky.

„Posloucháte mě vůbec?“

„Jistě, že ano,“ odpověděl ledově a zhroutil se do židle u stolu. „Víte, jaký je rozdíl mezi zákonem a spravedlností?“

„Žádný?“

„Chyba,“ hlesl Albert a odpověděl na jednu z předchozích otázek. „Jsem Albert Swann a jsem velvyslanec Austrálie ve Švédsku.“

Aina se na něj dívala, že nechápe, proč mluví tak zmateně.

„Ach jistě, ten rozdíl,“ zasmál se krátce a nuceně Albert. „Zákon by bylo zavolat policii, když jsem vás zastihl. Toho chlapa odsoudí na tři roky, za dva ho pustí pro dobré chování a on si vás najde a zabije vás. Nebo to udělá někdo z jeho přistěhovalecké rodiny z Afriky.“

Spravedlnost, je toho násilníka zostudit a vyvolat v něm strach. Strach, že každá další žena v parku bude stejná léčka a on to schytá stejně, nebo hůř. Dostal to, co si zasloužil a hned na místě svého činu.“

Kudrnatá dívka, na kterou pomalu dopadal stres a podivný vnitřní tlak, že násilníka skutečně bila, vzala lahev whisky a dala si tři pořádné hlty alkoholu.

„Aha,“ hlesla potom. „Co se mou bude teď?“

„Dělám právě tohle, protože je to jediná spravedlivá cesta, jak zabránit komukoliv ubližovat ženám a ničit jejich jemné duše. Strach je mocný nepřítel a nedocenitelný spojenec.“

„Jste podivín, Alberte,“ řekla a otočila se ke koupelně.

Otřela si tvář od krve před zrcadlem. Vypadla hrozně. Ošetřila řezné rány. Některé vypadaly hluboké a uniklo z nich mnoho krve, ale překvapivě byly mělké. Jiné zase nekrvácely skoro vůbec, a přitom sahaly hluboko pod kůži. Tohle byl případ zvláště ran v klíně. Otřásla se hrůzou a nechutí, když si vybavila zvrácené mlasknutí testosteronem nabuzeného násilníka. Dezinfekce pálila jen u prvních ran, u dalších si zvykla. Zalepila se mnoha náplastmi, kterých měl velvyslanec Swann obrovské zásoby. Měla strach, že nos bude mít zlomený, nakonec však usoudila, že je spíš naražený. Popraskané rty byly oteklé. Vybavila si bolestivé rány pěstí.

V šatně našla tričko s dlouhým rukávem velikosti S tmavé barvy, k tomu s vybrala tmavé kalhoty. V polici se spodním prádlem si vybrala, pro svůj klid na duši, vysoké kalhotky, jako nosívaly babičky. Podprsenku si nechala svou.

Když se vrátila vedle, seděl Albert u pracovního stolu a tvář mu ozařoval monitor laptopu.

„Chcete se podívat na své dílo?“ zeptal se, když otočil počítač k Aině.

Přiblížila se k monitoru a málem vypískla. Na Facebooku byla fotka spoutaného násilníka u stromu v parku s velkým nápisem na hrudi. V krátkém popisu stálo:

Násilník si vybral špatnou kořist. V nočních hodinách našla skupina mladých lidí vracející se z kina uvázaného muže tmavé pleti u stromu s nápisem na hrudi a staženými kalhotami v mínus devíti stupních Celsia. Zjevně se jednalo o násilníka, který si vybral špatnou kořist pro ukojení svých sexuálních choutek. Je už třináctým podobným případem za poslední dva měsíce. Policie případ vyšetřuje.

„Třináctý?“ zeptala se Aina.

„Třináctý, o kterém se ví,“ opravil ji Albert.

„Nechápu.“

„Žen, kterým jsem pomohl, je mnohem víc.“

„Kolik?“

„Už ani nevím.“

„Všechny byly tady u vás?“

„Ano.“

„A jak to, že vás ještě nikdo nepráskl?“

„Prásknete mě vy?“

„Proč bych to dělala, vždyť jsem vám pomáhala ho spoutat a...“

„Tak vidíte.“

„Proč to děláte?“

„Zákon versus spravedlnost. Vzpomínáte si?“

„Jste velvyslanec, mohl byste mít klidný život mezi smetánkou.“

„A taky mám.“

„Tak proč to sakra děláte?“ vztekla se Aina, kterou stoický chlad Swanna vytácel.

„Protože život máte jenom jeden!“ křikl na ni, ale hned se uklidnil. „Protože jste teď mohla ležet v křoví, znásilněná, potřísněná krví a bůhví čím ještě a mít zničený život. Na cáry. Vnitřně vystrašená, pořád se ohlížející přes rameno, jestli si pro vás nejde další z nich. Hodiny u psychologů a už byste nikdy nevěřila žádnému muži, neměla byste děti, seděla doma a třásla se strachy. To byste chtěla?“

„Ne, ale...“

„Aino, tady není žádné ale. Je buď a nebo. A vy máte to nebo, tak toho využijte, uvědomte si křehkost života, své svobody a žijte naplno. Protože jste dostala druhou šanci. Jsou mezi vámi v celém Stockholmu stovky, možná tisíce žen, které takovou příležitost nedostaly. Které své bolestivé, temné a zničující tajemství nikomu neřeknou a zůstanou prázdné jako váza bez vody a květin. Jen nádoba, nic víc.“

„Co budu dělat teď?“ snažila se změnit téma.

„Přespíte v ložnici, já si lehnu na gauč. Je pozdě, půjdeme spát.“

„A pak? Jako zítra a další dny.“

„Ve tmě jste zakopla o schod a nabila si nos. Další poranění nikdo neuvidí. Zítra půjdete do práce nebo do školy, nebo co to děláte a tím všechno hasne.“

„Jako vážně? Žádné výslechy, policie, vysvětlování?“

„Ne.“

„Aha,“ podivila se Aina.

Albert se zvedl a odešel do koupelny. Aina si šla lehnout do ložnice. Zavřela za sebou dveře, svlékla se do spodního prádla a ulehla do vonících peřin. Ještě před usnutím chvíli přemýšlela a snažila se pochopit, proč Albert dělá právě to, co dělá. Proč jako velvyslanec s vysokými příjmy a pozvánkami na večírky, party a soirée s bohatými a důležitými lidmi chodí v noci po parcích a zachraňuje zranitelné dívky a ženy před násilníky.

„Bude to jako ve filmu,“ pomyslela si. „Přišel o někoho blízkého stejným způsobem a teď se asi mstí.“